

Tönköl József

Magára maradt öreglegény éneke

Istenem, az a nyári ég hány izzó csillagot zúdított rám,
hány zsíros kalapot, vörösbeget, vonuló fülemülét
a páskom felől, ahol zöld levelekkel lélegeztek az akácok,
hány dűlőn csorog el sötétlőn a fű,
hány vadat, erdőt, tengert, folyót ismertem,
mielőtt az Óceánkút kanalai az apadt vizeket kimerték,
olyanok a te finom ujjaid, mint a közelítő halál,
mintha egy elhagyott sivatagban lennék,
hány lábnyom hagyott itt,
mikor fülemülék húztak el görnyedni látszó nyírfák fölött,
aztán megint a szomjas számra égett cigaretta,
a feledésbe merült fényes ünnep tőled elszakít,
mint hajnal a sátrat, úgy törik szét a körhintákat a lepkék,
mint szilaj suhancok, kik mindent végképp odahagytak,
te vagy a holtakat beszélgető lánc,
fölszózó zajokban suhansz körbe-körbe,
poharak és fagy-takarta hangszórók recsegése között,
aztán megint elmulasztott misékre figyelsz türelmetlenül,
s ott látom egykori arcukkal a lányokat, akik szépek még,
sétálok velük ősz közepén, keresztül a főtéren,
Istenem, csillagok temetnek, nem marad más, csak tarló,
meghalt a levegőben lelőtt fécánkakas,
úgy halt meg, mint az ember, mint a szélmalom szárnya,
és az leszek, aki világszéli réteken, kaszák élén megy,
gödrös ösvényeken a magas hegyekig,
fogai között a keresetlen kaszakavicsok márványporával.

Számláld meg hajunk szálait

Most, hogy itt lakunk falun, egy öreg családi házban,
kimegyek megint a kocsmá elé a Megváltót várni,
várom, ha kell, jön vagy jöhet valamelyik busszal,
ha az estivel nem, a hajnalival biztosan megérkezik.

Súlyokat cipel, szálfákat a vállán.

Az asszonyok közelebb húzódnak hozzá,
megérintik ruháját és kezét, mint egyszer régen,
a templomban vasárnap, mikor darazsak voltak vele,
megcsúfolt major fült tűzvérű szárnyaikba,
rózsák, muskátlik és mezsgyéek harangszókor,
amikor legkisebb az árnyék fejszén, szalmaszálon,

s a legnagyobb az, akit nők dicsérnek és szeretnek,
akit angyalok kísérik, hegyek, folyók és tengerek,
húsból-vérből való, a szíve ver, kérdezzük halkán:
mondod-e azt, hogy nem tér vissza minden gyűlölet?

Köröttünk pokol zakatol, vakságunkban látóvá tegyél,
szögezd át félelmeddel a mi testünket is,
add, nyugodt legyen az álmunk,
hagyd meg ezt az őszt, ezt a novemberi Imre-búcsút,
hagyd, hogy a bundás köd bekerítse a kocsmát,
ne feledkezzél el rólunk, számláld meg hajunk szálait!

Bedő Sándor: Korpusz

